

KẾT QUẢ VÀ BÌNH LUẬN VỀ TRẬN BÁN KẾT THỨ NHÌ GIỮA Á CẦN ĐÌNH & ANH *World Cup 2026 – Bắc Mỹ*

👉 Trận đấu vòng bán kết Á Cần Đình (ACĐ) vs Anh: 2 – 1

Cần biết trước trận này, 2 đội đã đụng nhau 5 lần ở World Cup, đội Anh thắng 3 (vào năm 1962, 1966, và vô địch, 2002) và đội ACĐ thắng 2 (vào năm 1986 và vô địch, và 1998) và trong tất cả 14 trận giao tranh từ xưa đến nay đội Anh đã thắng 6 lần, thua 2 lần và huê 6 lần. Riêng ngôi sao Messi, với kỷ lục là cầu thủ già nhất, 39 tuổi và 21 ngày, đã vào đến vòng bán kết, thì chưa bao giờ đụng đội Anh ở World Cup.

Trận đấu mà mọi người cho là sẽ rất sôi nổi vì sự thù hằn lịch sử giữa 2 nước từ xưa đến nay đã được diễn ra tại sân Mercedes-Benz của Allanta vào ngày 15/07. Và thực sự đã nóng lên ngay sau tiếng còi khai mạc khiến trọng tài đã phải thổi phạt 2 bên đến 19 lỗi trong những phút đầu tiên. Bằng chứng là anh Giuliano Simeone của ACĐ đã phạm tất cả là 5 lỗi chỉ trong hiệp đầu, một kỷ lục trong các trận đấu của đội ACĐ trong kỳ World Cup này. Trong suốt nửa giờ đầu, hai đội đã không dám mạo hiểm tấn công hết mình vì sợ bị hờ, khiến cho dân hâm mộ không được chứng kiến bất kỳ một cú dứt điểm nào nguy hiểm và hiệp một chấm dứt mà chưa có bàn thắng nào được ghi.

Đội ACĐ là đội nhập cuộc mạnh dạn hơn trong hiệp 2, nhưng đội Anh mới là đội mở tỉ số trận đấu. Từ pha tấn công bên cánh phải, anh Morgan Roger đã đưa banh chính xác vào vòng cấm địa để đồng đội Gordon băng vào ghi bàn 1–0 không đỡ nổi ở phút 55.

Bàn thắng này thay vì làm nhụt chí đội ACĐ lại khiến họ tung hết sức tấn công để gỡ hoà và tạo ra vô số tình huống nguy hiểm, điển hình là cú đội đầu của anh Gonzales và cú sút của anh Mac Allister nhưng đều trúng xà ngang hoặc cột dọc. Trong khi đó thì đội Anh thay vì tiếp tục chơi như thường, lại dậm ra sợ và kéo nhau về thủ trước thành trì hết (điều này đã thấy trong 2 trận trước đây với Mỹ và Na Uy). Và những nỗ lực không ngừng của đội ACĐ đã được đền đáp bằng bàn thắng gỡ hòa ở phút 86. Trước đó thì anh Fernandez của ACĐ đã có cú sút mãnh liệt nhưng anh thủ môn Pickford đã đánh ra và ACĐ được một cú phạt góc. Từ cú phạt góc này, anh Messi đã đưa banh chính xác cho đồng đội Enzo Fernandez, một mình không ai ngăn cản, đã có thì giờ tung một cú sút thần sầu với chân mặt từ ngoài vòng cấm địa để phá lưới mặc dù anh thủ môn Pickford đã cố bay hết cỡ. Đây là lần thứ 5 trong kỳ World Cup này mà đội ACĐ ghi bàn ngoài vòng cấm địa.

Trên đà hưng phấn, đội ACĐ tràn lên tấn công trong những phút bù giờ và có được bàn thắng kết liễu trận đấu. Tất cả vẫn từ cứu tinh Messi, mặc dù có trước mặt vài cầu thủ Anh, anh đã thành công đưa banh bằng chân phải (không phải là chân sở trường của anh) đến đúng ngay vị trí của tiền vệ Lautaro Martinez và cầu thủ này, vừa vào sân trước đây vài phút, đã đội đầu đưa banh đi vào lưới, giúp ACĐ dẫn 2-1. Nhân dịp này anh ta đã nâng tổng số bàn thắng lên 3.

Đó cũng là kết quả chung cuộc của trận đấu giúp cho ACĐ giành tấm vé vào trận chung kết World Cup 2026 gặp đối thủ Tây Ban Nha.

Qua kết quả này một lần nữa chúng ta thấy là đội ACĐ đã thoát chết nhiều lần trong kỳ World Cup này qua những trận thắng rất chật vật, nhiều khi thắng nhờ đá thêm giờ và nhiều khi phải lội ngược dòng, như khi đụng với Capo Verde, Ai Cập hoặc Thụy Sĩ, v.v. Nhưng có một câu châm ngôn Pháp nói rằng "vận may luôn ở bên phía người giỏi"!

Và riêng về anh Messi, tuy như mọi khi ít ai thấy anh chơi xông xáo, với phần đông thời gian "đi lang thang" trên sông cỏ (không cần chạy chi cho mệt), nhưng có chút cơ hội là anh chớp liền. Và tuy trong trận này anh không ghi bàn nhưng lại đóng vai trò đưa banh, đã tạo cơ hội cho 2 bàn thắng của ACĐ trong những phút chót. Với 2 cú đưa banh này, anh đã nâng tổng số lên 12 trong tất cả các trận đấu của World Cup mà anh tham dự cho đến nay. Và cũng nhờ vậy, mà anh bây giờ dẫn đầu một mình bảng vua phá lưới, vì tuy cùng ghi 8 bàn với anh Mbappé, nhưng anh trội hơn nhờ tính thêm các cú đưa banh.

Còn nói về đội Anh, sau trận đấu, rất nhiều người đã chỉ trích huấn luyện viên Tuchel (người Đức), đã chơi quá "bê-tông" sau khi đã dẫn trước một bàn. Thống kê cho thấy là trong 35 phút còn lại đội Anh chỉ có 18 lần chuyền banh bên sân ACĐ trong khi đó thì ngược lại ACĐ đã có 193 lần bên sân Anh và vì thế mà đội Anh trong suốt thời gian này chỉ giữ banh có 12%.

Sau đây là vài quyết định đã bị chỉ trích của ông ta:

– **phút 72:** ông rút anh Gordon, người đã làm bàn, và thay thế bằng anh hậu vệ trung ương Esri Konsa để tăng thêm 1 người vào hàng hậu vệ.

– **phút 82:** ông lại rút anh hậu vệ góc Reece James để thêm vào một hậu vệ trung ương Dan Burn cộng với việc rút anh trung vệ thủ Declan Rice để thay bằng anh hậu vệ góc O'Reilly, nghĩa là lúc đó đội Anh chơi với 6 hậu vệ, trong đó có 4 hậu vệ trung ương thay vì 2 như thường lệ.

Khi hỏi lý do thì ông Tuchel đã tuyên bố là vì đội ACĐ đã đưa đến 4 tiền vệ vào để tấn công nên ông phải "đáp lễ". Ông ta cũng tuyên bố: "Thật là ngạc nhiên khi bàn thắng của Anh đã đảo ngược tình thế của trận đấu. Đội ACĐ hình như đã thấy không còn gì phải sợ,

đã lấy nhiều rủi ro hơn và chơi ít bị ràng buộc hơn. Trong khi đó thì ngược lại đội Anh đã chùn chân và chơi rất thụ động."

Còn anh thủ quân Harry Kane thì cũng tuyên bố một cách giận dữ: "Tôi rất thất vọng cho các đồng đội. Chúng tôi đã dồn đội ACĐ trên sân họ cho đến khi dẫn 1 – 0, và sau đó chúng tôi đã phải hứng chịu những làn sóng liên hồi của họ và không thể nào giữ nổi bàn thắng."

Vì phải kéo gần hết về thủ nên hàng trên của đội Anh chỉ còn trơ trọi 2 anh Harry Kane và Jude Bellingham. Nếu trong các trận trước 2 anh chia nhau làm bàn, mỗi người đã ghi được 6 bàn, thì trong trận này không có anh nào làm nên trò trống gì cả (2 anh đã làm mất banh 17 lần và chỉ có một lần đá vào khung thành trong suốt trận đấu). Riêng lão tướng Kane, người đã đạt kỷ lục là cầu thủ chơi cho đội tuyển Anh nhiều nhất với 121 lần, (ngoại trừ anh thủ môn Shelton 125 lần) đây chắc là lần cuối anh tham dự World Cup.

Cần biết theo thông kê, đây chỉ là lần thứ 2 trong thế kỷ 21 mà một đội dẫn trước trong một trận ở vòng bán kết lại không được vào vòng chung kết, và điều hy hữu là lần thứ nhất cũng là đội Anh đã bị loại ở vòng bán kết khi đụng Croatia vào năm 2018 (cũng thua 1 – 2).

Sau trận đấu không khí vẫn còn gay gắt khi có sự xung đột giữa một vài cầu thủ của 2 bên, nhất là giữa anh Bellingham và anh Barco của ACĐ, nhưng cũng may đã được dàn xếp ổn thoả và không đến nỗi phải đi đến cảnh "thượng cẳng chân, hạ cẳng tay".

Để biết rõ thêm về mối thù hằn và hiềm khích hơn 2 trăm năm giữa 2 nước Anh và ACĐ thì xin mời đọc bài phân tích lịch sử sau đây.

Đại chiến Anh – Á Căn Đình và "Bàn tay của Chúa".

Vào ngày 15/07 đội tuyển Anh sẽ đối đầu với đội ACĐ ở trận bán kết World Cup 2026. Trận đại chiến này đang thu hút mọi sự chú ý của người hâm mộ bóng đá vì mối thù hằn không bao giờ xóa nổi giữa 2 nước.

Suy cho cùng, xét từ góc độ lịch sử, mỗi khi chiếc áo đấu màu trắng của đội Anh chạm trán sắc áo sọc xanh trắng của ACĐ, đó chưa bao giờ là một trò chơi giải trí đơn thuần giữa 22 người tranh giành một trái banh da. Phía dưới lớp vỏ được kẻ vạch vôi trắng ngấn nấp kia, là mối thâm thù suốt hai trăm năm qua được chôn giấu sâu đậm.

Ở đó có súng dài đại bác và những toan tính tư bản của Đế quốc Anh, có những giọt máu đã cạn khô trên thảo nguyên Pampas ACĐ, có những cách sống và chuẩn mực đạo đức hoàn toàn khác biệt. Không hề ngoa khi nói rằng, đối với họ, bóng tròn chính là cái máy phản

chiếu lịch sử, là cuộc chiến tranh duy nhất có thể đổ máu một cách hợp pháp trong thời bình.

1. Người Anh mang bóng tròn đến cho người ACD và người ACD căm ghét người Anh.

Theo dòng lịch sử, mọi người thường nghĩ ngòi nổ của trận đại chiến Anh – ACD là cuộc chiến tranh đảo Malvinas (Falklands) vào năm 1982. Nhưng thực tế, hai quốc gia này đã kết oán từ hơn hai trăm năm trước.

Vào các năm 1806 và 1807, Anh đã đưa chiến hạm, vắc súng hỏa mai, hai lần đưa binh nhằm cưỡng chiếm thủ đô Buenos Aires của ACD. Người dân địa phương khi ấy đã không trông chờ vào quân trú đóng của Tây Ban Nha, họ tự cầm dao phay và súng săn, kiên cường đánh bật quân Anh tinh nhuệ trở ra biển khơi.

Về sau, người Anh trở nên thông minh hơn. Họ nhận ra rằng việc sử dụng tiền giấy và các kỹ sư còn hiệu quả hơn cả đại bác và lưỡi lê. Từ giữa thế kỷ 19, nguồn vốn của Anh tràn vào ACD như nước lũ, họ xây đường sắt, dựng nhà máy đông lạnh, mở ngân hàng. Năm 1854, tuyến đường sắt đầu tiên của ACD chỉ dài 10km được thông xe, đến năm 1885, những đường sắt đã kết nối như mạng nhện, kéo dài 4,300km trên khắp thảo nguyên.

Trong cấu trúc kinh tế này, người Anh xây đường sắt để vận chuyển những đàn bò, đàn cừu ra hải cảng, chế biến thành thịt bò trong các nhà máy đông lạnh do họ tài trợ, rồi liên tục đưa lên bàn ăn của giới trung lưu ở Luân Đôn. Để đổi lấy điều đó, ACD nhập khẩu số lượng lớn than đá và hàng công nghiệp của Anh. Các tinh hoa của Anh đứng trong những tòa nhà ở Luân Đôn, hút xì gà, đặc ý gọi ACD là "Lãnh địa tự trị thứ sáu" của Anh.

Mối quan hệ phụ thuộc này đã chạm đến đỉnh điểm nhục nhã nhất trong "Hiệp định Roca–Runciman" ký năm 1933. Thời điểm đó đúng vào lúc cuộc Đại suy thoái kinh tế toàn cầu diễn ra, Anh hạn chế nhập khẩu thịt bò của ACD. Các đầu sỏ địa chủ của ACD, vì muốn giữ lại lợi nhuận của mình, đã muối mặt đến Luân Đôn ký vào bản hiệp ước bán nước hại dân: miễn thuế than đá cho Anh, ưu tiên dùng đồng Bảng kiếm được từ việc bán thịt bò để trả nợ cho người Anh, thậm chí trao cho tư bản Anh quyền độc quyền tuyệt đối trong ngành giao thông công cộng. Hiệp định này bị người dân ACD lên án gay gắt là "Hiệp định bán nước", gieo vào tầng lớp dưới của xã hội nỗi uất ức và tâm lý bài trừ Anh không thể hóa giải suốt nhiều thế hệ.

Nhưng điều mỉa mai nhất là, chính nhóm người Anh đến đây xây đường sắt và mở ngân hàng lại là những người mang trái banh tròn đến mảnh đất ACD.

Năm 1867, trên một bãi cỏ ở Buenos Aires, thủ đô của ACD, hai đội banh gồm các công nhân đường sắt người Anh đã đá trận đầu tiên trong lịch sử ACD. Tiếp theo đó, một giáo viên người Tô Cách Lan tên là Hutton đã dạy đá banh trong trường học và sáng lập ra câu

lạc bộ Alumni. Đội banh này không chỉ cần quét các giải đấu thời kỳ đầu, mà còn đánh bại các đội banh mang dòng máu Anh vào năm 1906, dựng lên cột mốc đầu tiên trong lịch sử thể thao ACD.

2. Nhưng khi trái này rơi vào những bãi đất bùn ở Buenos Aires, bộ gen của nó đã bị viết lại hoàn toàn.

Thế nhưng, trái banh này rất nhanh chóng đã thoát khỏi các salon quý tộc của những người Anh giàu có, lăn lông lốc vào các bến cảng, các khu ổ chuột, và những sân banh cát chật hẹp trên đường phố Buenos Aires.

Trên những sân banh cát trên đường phố đầy sỏi đá và hồ bùn, lũ trẻ hoàn toàn không thể thực hiện các pha lướt chạy thẳng hàng hay phối hợp đường đưa banh dài trên một diện rộng. Để không mất banh, chúng buộc phải học cách giữ chặt banh bằng đôi chân trong phạm vi nhỏ hẹp, uyển chuyển như đang thêu thùa. Từ đó, một phong cách đá banh mang tên "bóng tròn của chúng ta" (Nuestra fútbol) tràn đầy tính ngẫu hứng, màu sắc lãng mạn, và sự thăng hoa về thể xác được ra đời.

Trong đường hướng này, có một tâm lý sâu kín được gọi là "Sự khôn lỏi kiểu người Mỹ La-tinh" (La viveza criolla). Trong một xã hội hậu thuộc địa đầy biến động, bất công, và thiếu thượng tôn pháp luật, người dân muốn sinh tồn thì phải học cách lách luật, dùng trí óc và sự khôn khéo để chiến thắng cường quyền, thậm chí chấp nhận một kiểu vượt rào thâm kín nào đó. Phản ánh trên sân banh, đó là những cú kéo áo, ngã vờ, dương đông kích tây, và những pha phạm lỗi sau lưng trọng tài.

Trong văn hóa ACD, việc giành chiến thắng bằng một cú lừa ngoạn mục không những không phải là vết nhơ, ngược lại còn là biểu hiện của chủ nghĩa anh hùng khi kẻ yếu dùng sự mưu trí để trêu đùa kẻ mạnh. Giống như điệu Tango, ban đầu chẳng qua chỉ là trò tán tỉnh hạ lưu bám víu đan chân vào nhau của các cặp nam nữ sần muộn nơi bến cảng và quán rượu nhỏ, nhưng cuối cùng lại được họ nâng tầm thành một triết lý khiêu vũ đầy lãng mạn và nghệ thuật.

Một nhà văn Mỹ La-tinh là Galeano đã tuyên bố là ông yêu nhất những "gã lang thang đường phố" dám phá vỡ kỷ luật chiến thuật, vì mỗi lần họ lừa banh không theo quy tắc là một lần linh hồn nhân loại giành lại sự tự do ngăn ngui nhưng vĩ đại trong một xã hội công nghiệp hiện đại được tổ chức ở mức độ cao. Và trận đại chiến Anh – ACD, chính là cuộc đối đầu nảy lửa nhất của hai hệ tư tưởng này.

ACD là một đất nước kỳ lạ. Họ chưa bao giờ cần những nhà trị quốc anh minh võ lực, nhưng lại tôn sùng phu nhân Eva Perón một cách điên cuồng. Bà là một người phụ nữ huyền thoại đứng trên sân thượng vẫy tay nhẹ một cái cũng đủ khiến cả đất nước rơi lệ trong ghen ngào. Họ cũng không cần những bậc thầy khoa học về chiến thuật, họ chỉ cần

một "Chúa Jesus trên sân cỏ" có thể hạ gục đối thủ và đánh thức linh hồn của họ: đó là Maradona.

3. Nỗi đau đổ máu trên chiến trường phải được trả lại trên sân banh.

Sự kiện biến cuộc tranh chấp bóng tròn này hoàn toàn trở thành "cuộc chiến không tiếng súng" chính là cuộc chiến tranh đảo Malvinas vào năm 1982.

Quần đảo hoang vu ở Nam Đại Tây Dương đó, người Anh gọi là quần đảo Falklands, còn người ACĐ gọi là quần đảo Malvinas. Anh đã dùng vũ lực chiếm đóng nơi này vào năm 1833, và người ACĐ luôn coi đó là nỗi đau chủ quyền không thể tách lìa.

Năm 1982, chính quyền quân sự ACĐ do ông Galtieri lãnh đạo đối mặt với lạm phát nghiêm trọng và cuộc khủng hoảng sụp đổ. Để cứu vãn sự thống trị độc tài, Galtieri đã mạo hiểm ra lệnh xuất binh chiếm đóng Malvinas. Nhưng ông ta đã trúng "Bà đầm thép" Thatcher cực kỳ cứng rắn. Nước Anh đã tập hợp một hạm đội đặc nhiệm khổng lồ, vượt nửa vòng Trái Đất để phát động cuộc phản công.

Trận chiến chỉ kéo dài 74 ngày, quân đội ACĐ đầu hàng vô điều kiện. 649 binh sĩ trẻ tuổi của ACĐ đã ngã xuống, thân xác của họ mãi mãi nằm lại trong lòng đất lạnh lẽo, ẩm ướt của hòn đảo. Đối với người ACĐ, đó là cái tát đau đớn, xé tâm can của nỗi nhục quốc thể và nỗi đau mất con do Đế quốc Anh ban tặng.

Danh dự bị mất trên chiến trường đã tìm thấy lối thoát thay thế duy nhất trong thời bình ở sân đá banh. Đối với người ACĐ rơi vào tình trạng suy thoái kinh tế kéo dài sau thất bại, việc đánh bại nước Anh trên sân cỏ tương đương với việc đánh bại hạm đội đặc nhiệm của Anh về mặt tinh thần.

Tâm lý "trả thù trên sân cỏ" này khiến cuộc đối đầu giữa hai nước ngập tràn không khí bi tráng đến nghẹt thở. Khẩu hiệu cổ vũ truyền tai qua nhiều thế hệ của các cổ động viên ACĐ, "Ai không nhảy là người Anh", chính là được lan truyền mạnh mẽ nhất sau cuộc chiến Malvinas. Mỗi khi bài ca này vang lên trên khán đài, hàng vạn người ACĐ cùng nhảy lên khiến mặt đất như rung chuyển, đó là nghi thức cao nhất để họ trút bỏ cơn giận dữ hướng về đế quốc xưa kia.

4. Năm lần đối đầu tại World Cup: Biên niên sử của yêu và hận.

Mỗi lần Anh và ACĐ chạm trán trên sân khấu World Cup giống như một vở bi kịch chính trị được thiết kế tinh vi và đầy rẫy sự trêu cợt của số phận.

Lần đầu tiên hai đội gặp nhau tại World Cup là ở vòng bảng của Chí Lợi năm 1962, khi đó đội Anh thắng 3-1, lúc ấy hai bên chưa thù hận với nhau cực độ.

Mối thù thực sự bắt đầu từ "Cơn bão Wembley" năm 1966 tại Luân Đôn.

Trong trận tứ kết năm đó, đội Anh chơi trên thánh địa Wembley. Thủ quân ACD khi ấy là Antonio Rattín vì bất bình trước các quyết định của trọng tài đã ra dấu yêu cầu gọi phiên dịch lên sân để đối chất. Kết quả là trọng tài người Đức đã trực tiếp truất quyền thi đấu của anh ta. Lý do được tiết lộ sau đó thậm chí là vì vị trọng tài này "không thích ánh mắt của Rattín nhìn mình", mặc dù ông ta hoàn toàn không hiểu tiếng Tây Ban Nha. Rattín cảm thấy bất công tột cùng, từ chối rời sân khiến trận đấu bị gián đoạn gần 8 phút, cho đến khi cảnh sát phải vào sân áp giải. Khi rời sân, Rattín đã giận dữ vò nát lá cờ Anh trên cột cờ góc, rồi thản nhiên ngồi bệt lên tấm thảm đỏ vốn chỉ dành riêng cho Hoàng gia Anh đi lại.

Đội Anh rốt cục giành chiến thắng 1–0 và sau đó lên ngôi vô địch nhờ hạ đội Đức trong trận chung kết. Nhưng sau trận đấu, huấn luyện viên đội Anh Alf Ramsey không những cấm toàn đội đối áo với đội ACD mà còn giận dữ mắng nhiếc người ACD đá banh "như thú vật" trong buổi họp báo.

Những phát ngôn mang đậm định kiến bề trên của kẻ thực dân thời kỳ Victoria này đã nâng tầm trận bóng đá này trở thành cuộc chiến về chủng tộc giữa hai dân tộc. Truyền thông ACD ngay sau đó đã vẽ linh vật World Cup Willie thành một tên cướp biển, biểu thị cho sự "cướp bóc trơ tráo" của người Anh đối với ACD tại Wembley.

Cuộc hỗn chiến này cũng trực tiếp thúc đẩy sự ra đời của hệ thống thẻ đỏ, thẻ vàng trong thể giới bóng tròn.

Đến kỳ World Cup Mexico năm 1986, cuộc chiến Malvinas chỉ mới trôi qua được 4 năm, ngọn lửa phục thù của người ACD đã cháy lên đến đỉnh điểm.

Trong phòng thay đồ trước trận đấu, Maradona đã gầm lên với các đồng đội: "Trận đấu này không chỉ để đi tiếp, mà là để chiến đấu vì những đứa trẻ ACD đã bị người Anh giết hại như giết những con chim nhỏ ở Malvinas!".

Phút thứ 51, "gã trộm thần sầu" ra tay. Đối mặt với thủ môn cao 1.85m của đội Anh là Peter Shilton, Maradona cao 1.65m đã nhảy lên, dùng nắm đấm tay trái đập banh vào lưới. Trọng tài chính bị khuất tầm nhìn đã công nhận bàn thắng hợp lệ. Sau trận đấu, Maradona đã để lại câu trả lời nổi tiếng lưu danh sử sách: "Bàn thắng đó một phần nhờ bàn tay của Chúa, một phần nhờ cái đầu của Maradona".

Cựu huấn luyện viên của đội ACD César Luis Menotti cũng góp thêm: "Tuyệt vời làm sao! Bàn thắng này thật bất công, thật tàn nhẫn, chỉ vì chúng ta đã làm tổn thương sâu sắc người Anh."

Nhưng chỉ 4 phút sau, "gã trộm thần sầu" đã hóa thân thành một vị thần.

Phút thứ 55, nhận banh từ phần sân nhà, Maradona như một tia chớp, lừa qua 5 người, chạy rút hơn 60 thước, lần lượt vượt qua những cầu thủ ở hàng phòng ngự Anh như Peter Reid, Terry Butcher, và cuối cùng lừa qua cả thủ môn Shilton để đưa banh vào lưới trống. Tác phẩm nghệ thuật được FIFA chọn là "Bàn thắng đẹp nhất thế kỷ" này, bằng một vẻ đẹp thuần khiết đến nghẹt thở, đã đập tan hoàn toàn sự kiêu ngạo của người Anh. Anh ta đã dùng hai bàn thắng này để hoàn thành cuộc phục thù kếp về mặt tinh thần cho nỗi nhục Wembley năm 1966 và thất bại Malvinas năm 1982. Sau trận đấu lịch sử này và chiến thắng 2 – 1, đội ACĐ đã đi luôn đến vòng chung kết và đoạt giải World Cup lần thứ hai.

Tại World Cup ở Pháp vào năm 1998, hai đội lại chạm trán ở vòng 1/8. Trận đấu này vẫn rất sôi nổi khi chàng thiếu niên 18 tuổi của đội Anh là Michael Owen thực hiện pha lướt nhanh để ghi bàn, trong khi ACĐ gỡ hòa bằng một pha phối hợp đá phạt đúng theo sách vở được kết thúc bởi cú sút của Javier Zanetti.

Khoảnh khắc kinh điển nhất diễn ra ở hiệp hai, sau khi 2 đội đang huề 2 – 2 với 4 bàn ghi chỉ trong vòng 17 phút, anh cầu thủ ACĐ Diego Simeone có pha tranh chấp quyết liệt đón ngã David Beckham. Sau khi ngã xuống sân, Beckham khi ấy còn trẻ tuổi và bốc đồng đã dùng chân móc nhẹ vào người Simeone. Simeone đầy kinh nghiệm ngay lập tức ngã lăn ra như bị điện giật, đánh lừa được trọng tài và Beckham phải nhận thẻ đỏ trực tiếp rời sân. Đội Anh chơi thiếu người và cuối cùng đã thua ACĐ trên loạt sút luân lưu 4 – 3. Trở về nước, Beckham trở thành kẻ thù số một của cả nước Anh.

World Cup tại Hàn–Nhật vào năm 2002, số phận cuối cùng cũng mang đến sự cứu rỗi cho người Anh.

Trong một trận ở vòng bảng giữa 2 nước, vào phút thứ 44, cầu thủ Anh Owen đột phá trong vòng cấm địa ACĐ rồi ngã xuống, trọng tài thổi phạt đền vì cho rằng anh Mauricio Pochettino đã phạm lỗi. Tuy nhiên, các cảnh quay chậm cho thấy chân của Pochettino hoàn toàn chưa hề chạm vào Owen. Owen đã dùng một cú ngã vờ cực kỳ "phong cách Nam Mỹ" để mang về quả phạt đền cho đội Anh.

Beckham, lúc này là thủ quân của đội Anh, đã chuyển cú phạt thành bàn thắng. Đội Anh phục thù thành công với chiến thắng 1–0 và khiến đội ACĐ phải cuốn gói ra đi tức tưởi ngay sau vòng bảng.

5. Maradona đi rồi, Messi đến.

Túc cầu hiện đại ngày nay đã được công nghiệp hóa ở mức độ cao, phong cách thi đấu của hai quốc gia cũng dần đồng hóa dưới sự định hình của dòng vốn tư bản. Nhưng trong tâm khảm của người dân hai nước, có những thứ sẽ không bao giờ bị xóa nhòa.

Trước thềm trận bán kết World Cup 2026, bầu không khí ngoài sân cỏ vốn đã nặc mùi thuốc súng. Truyền thông Anh liên tục khơi lại chuyện cũ, cáo buộc các cầu thủ ACĐ trong quá

trình thăng tiến rất thích dùng tiểu xảo và cổ tình khơi mào xung đột trên sân, trong khi các bình luận viên nổi tiếng phía ACĐ phản pháo gay gắt, hô vang khẩu hiệu "Ai không nhảy là người Anh", thậm chí công khai tuyên bố trên mạng xã hội: "Điều duy nhất quan trọng là chiến thắng, dù 'Bàn tay của Chúa' có xuất hiện lần nữa cũng chẳng sao".

Chỉ cần trên đảo Malvinas vẫn bay pháp phới lá cờ Vương quốc Anh, chỉ cần những câu chuyện về các năm 1966, 1986, và 1998 vẫn được các thế hệ cha ông truyền lại, thì mỗi khi hai đội tuyển gặp nhau trên sân cỏ thì không bao giờ có thể là một trận bóng đá đơn thuần.

Đó vẫn sẽ là "cuộc chiến không tiếng súng". Chúng ta không phải đang xem 22 nhân vật tranh giành một quả banh trên sân cỏ, mà đang chứng kiến hai thế kỷ của máu, mồ hôi, nước mắt, và điệu nhảy Tango, trong vòng 90 phút ngắn ngủi, được đổ dồn hết lên thảm cỏ được kẻ vạch với ngăn nắp kia.

Nói đến bóng tròn ACĐ, chúng ta không thể không nhắc đến anh Lionel Messi.

Trong một thời gian dài, Messi là hình mẫu hoàn hảo nhất được tạo ra từ nền công nghiệp bóng tròn hiện đại. Ôn hòa, thấp thỏm, khiêm nhường, trên sân cỏ, anh hiếm khi khiêu khích, cực kỳ hiếm khi vắng tục, và thường dùng kỹ thuật vô song để tóm thâu mọi danh hiệu có thể giành được.

Anh là "Vị thần của sự lặng im" trên sân cỏ.

Thế nhưng Messi quá hoàn hảo, hoàn hảo đến mức khiến người dân ACĐ cảm thấy có chút xa lạ. Ở đất nước tôn sùng quỷ dữ và Chúa Jesus này, mọi người luôn cảm thấy anh thiếu đi một điều gì đó, thiếu đi một chút hoang dại kiểu Maradona, thiếu đi một chút ngông cuồng của kẻ giang hồ đường phố, thiếu đi cái "chất quái" mà người ACĐ mê mẩn nhất. Một Messi thuần khiết, không tì vết có thể mang lại cho anh vô số "Trái banh vàng", nhưng lại chưa bao giờ có thể giúp anh dẫn dắt ACĐ chinh phục thế giới.

Nhưng tại Qatar năm 2022, một Messi vốn luôn ôn hòa, thậm chí có phần nhẫn nhịn chịu đựng ấy, cuối cùng đã thay đổi.

Trong trận tứ kết nảy lửa với Hòa Lan, một Messi sau khi ghi bàn đã chạy đến trước băng ghế huấn luyện của Hòa Lan, hai tay úp lên tai thực hiện động tác khiêu khích. Một Messi sau trận đấu khi trả lời phỏng vấn đã nhìn chằm chằm vào đối thủ khiêu khích và phát ra câu nói trực tiếp: "Qué miras, bobo? Anda pa allá!" (Nhìn cái gì mà nhìn, thằng ngốc kia? Biên đi chỗ khác!). Những hình ảnh đó đã khiến cả lục địa Nam Mỹ hoàn toàn rơi vào trạng thái phát cuồng!

Khoảnh khắc đó, người ACĐ đã chờ đợi ròng rã suốt hai mươi năm. Họ kinh ngạc và vui sướng nhận ra rằng, Messi, người vốn lịch thiệp, cuối cùng đã xé toạc bộ âu phục ngự trang của mình, để lộ ra hàm răng sắc nhọn như loài sói hoang trên thảo nguyên Pampas.

Anh đã biết chửi thề, biết lao vào ăn thua đủ với đối thủ, biết dùng cái "chất quái" trực tiếp nhất, thô bạo nhất để bảo vệ lãnh thổ của mình.

Chính "sự sa ngã" mang tính quyết định này, sự trở về với tính hoang dã của tầng lớp bình dân, mới thực sự đã khai thông hoàn toàn huyết đạo của Messi. Khoảnh khắc ấy, anh không còn là một công cụ chính xác trên sa bàn chiến thuật nữa, anh đã trở thành một đại ca thực thụ.

Chỉ cần người thủ lĩnh vẫy tay, nhóm cầu thủ trẻ chung quanh anh sẽ giống như một đội cảm tử Wild Geese, nghiêng răng lao lên giáp lá cà với đối thủ, chiến đấu trong mỗi trận bóng như thể đó là phần tiếp theo của cuộc chiến tranh Malvinas. Chiếc cúp vàng thế giới năm 2022 chính là được nhóm chiến binh ACĐ đầy "chất quái" này dùng cả mạng sống để giành lấy.

6. Đại chiến Anh – Argentina năm 2026, tiếng còi khai cuộc trận bán kết chuẩn bị vang lên.

Đội Anh vẫn mang theo lối chơi chiến thuật chuẩn xác như dây chuyền sản xuất và sự hiệu quả của nền công nghiệp hiện đại, trong khi nhóm cầu thủ ACĐ với "chất quái" ăn sâu vào máu cũng đã lên nòng viên đạn đầu tiên để sẵn sàng nã.

Điều này có vẻ lỗi thời, nhưng thực sự vô cùng quý giá. Hãy gạt bỏ những bài phân tích chiến thuật sáo rỗng và những lời ngoại giao lịch thiệp sang một bên, để cùng chờ đợi trận chiến định mệnh, nơi những chiếc lưỡi lê sẽ tuốt trần rục đỏ, nơi mọi món nợ cũ thù mới sẽ được thanh toán sòng phẳng!

Trước và sau trận đấu, các cầu thủ ACĐ đã đăng một biểu ngữ nói về đảo Las Malvinas (xem hình sau đây) dù rằng việc này trái với luật lệ của FIFA để nói lên sự thù hằn vẫn còn mãi giữa 2 nước.

Xin hẹn đến kỳ tới về trận tranh hạng ba giữa Pháp và Anh.

Nguyễn Duy Phước

Nguồn: Internet eMail by catbui chuyển

*Đăng ngày thứ Sáu, July 17/2026
tkd, Khoá 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*